

ZARZĄDZENIE

Dnia 16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie skazanego Z. K.

po zapoznaniu się z pismem sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 16 listopada 2018 r. sygn. akt II AKa 211/17,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie,
z dnia 9 maja 2017 r.

sygn. akt II K 59/16,

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

zarządził:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 marca 2023 skazany Z. K. wniósł o przyznanie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 listopada 2018 r. sygn. akt II AKa 211/17, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie, z dnia 9 maja 2017 r. sygn. akt II K 59/16. W argumentacji wniosku skazany wskazał, iż reprezentujący go w sprawie obrońca nie wywiązywał się ze swoich procesowych powinności, co doprowadziło do skutków tożsamyh z sytuacją jakby nie posiadał obrońcy. Tym samym skazany wskazywał na konieczność wznowienia postępowania z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Powyższe pismo skazanego stanowi, wbrew intencjom skazanego, jedynie sygnalizację możliwości zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej stanowiącej podstawę do wznowienia prawomocnie już zakończonego postępowania z urzędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2021 r., sygn. V KZ 39/21). W orzecznictwie i piśmiennictwie zgodnie wskazuje się bowiem, iż wznowienie postępowania na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w związku z ujawnieniem się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu, nie zaś na wniosek strony (zob. np. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2005 r. sygn. I KZP 5/05). Pismo sygnalizacyjne złożone w trybie art. 9 § 2 k.p.k. nie implikuje po stronie sądu, do którego skierowano ów wniosek, ani prawa, ani obowiązku jego rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2022 r., sygn. IV KZ 55/21). Jednocześnie brak jest możliwości postąpienia z pismem sygnalizacyjnym tak, jakby stanowiło ono wniosek o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2021 r., sygn. V KZ 39/21). Okoliczności w nim podniesione mogą jedynie zostać zweryfikowane z urzędu.

Weryfikacja taka została w niniejszej sprawie dokonana i przyniosła wynik jednoznacznie negatywny, co oznacza, że nie dostrzeżono podstaw do rozważania przez Sąd Najwyższy wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 listopada 2018 r. sygn. akt II AKa 211/17. Wbrew bowiem temu, co postuluje skazany, obrońca aktywnie działał w postępowaniu, nie tylko merytorycznie uczestnicząc w rozprawach, lecz także składając właściwe środki odwoławcze. Obrońca wniósł również kasację od orzeczenia sądu odwoławczego. Kompleksowa analiza postępowania nie ujawniła zatem zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., implikującej konieczność wznowienia postępowania z urzędu. Podnoszone przez skazanego kwestie mogłyby być ewentualnie rozważane jedynie w kategoriach naruszenia przepisów postępowania karnego, niestanowiących jednak przesłanki wznowienia postępowania. Marginalnie jedynie nadmienić należy, iż Sąd Najwyższy już rozpoznając kasację zobligowany był do skontrolowania z urzędu bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Także i wówczas takich uchybień jednak nie stwierdzon

